

Vječni Duhovi

...»*Et factus est repente de caelo sonus, tamquam advenientis spiritus vehementis...*«* Tako mi se čini da i nada me dolazi Duh Sveti u ovoj noći i ulazi u dušu po olujnoj buci pjenavih valova, što se noćas tako neumorno utrkuju udaranjem o kamenje ispod terase moje sobe.

Da, upravo u zaglušnom šumu mora, u jedva providnoj sivoj vodenoj masi, koja se bijesno baca i valja pred mojim očima, u neprestanu zavijanju divljeg vjetra, u neobuhvatnoj amorfnoj svemirskoj tami, u rastrganim glomazama oblaka, koje poput aveti jure nebom, osjetila sam ove večeri u dubokoj samoći i miru — svu blizinu, svu toplinu, svu ljubav i Oca, i Sina i Duha Svetoga. Nikada mi trojstvo Božje nije bilo tako opipljivo jasno, jednostavno i prihvatljivo kao upravo večeras. I dugo već nisam tako snažno proživjela svu ljepotu davanja, lakoću siromaštva i bogatstvo u posjedovanju jedino Boga i u Njemu i po Njemu opet cijele vasione svijeta, svega i sviju.

Stanujemo u vili na moru, uz samu obalu. Da je mjesecina i vedro, bilo bi lijepo, ali i uz ledenu buru i mrak, uz kišu i urlik vihora — opet je divno.

Pojave, što su nam svakidašnje, koje nas dnevno prate, gube baš po tome svoju privlačivost, svoju neobičnost. Površno kličemo očima preko njih, a da se više ni tren ne zaustavimo na onome, što nas je kod njih osvojilo, edificiralo.

★

Ova je noć jedinstven doživljaj, zato valjda, što je — duhovska noć, kakove još nikada nisam proživjela. Duh Božji trepetljivo lebdi oko sviju predmeta, što me okružuju. Osjećam Njegov dah, Njegovu prisutnost...

Podamnom bijesni more. Ljuti li se, što vješto izmičem njegovim podivljajim zahvatima? Što je pod mojim nogama?! Što sam ipak u dominantnom položaju, superiornom stavu prema njemu?? Ja —koja sam u obujmnoj relaciji za njega presićušan crvak — izbačena kapljica, koju začas ponovno proguta i — utopi u sebi! Pa ipak se usuđujem da mu prkosim, da ga mirno i nepomično fiksiram već nekoliko sati! Kao razbješnjela zvijer u kavez u uzalud se kvrči i lamata, stenje i dahće oko sebe...

* »I nastade iznenada s neba šum kao huka silnoga vjetra...« Dj. Ap. 2.

Ja mu se divim. Divim i dršćem u isti mah, što sam i tako velika i tako neznatna pred njim! Što ga mogu tako lako svega obuhvatiti svojim mislima, da se tako neprimjetno izgubi i potone u njima kraj sve svoje golemosti! Da ga tako brzo nestane u meni u stotinu drugih predočba, slika, utisaka, asocijacija...

Držim ga i raspolazem njime kao maleno dijete svojom igračkom! To je moć duha!

A nasuprot... U tren bih mogla da režem njegove vodene slojeve i da me mračno njegovo dno primi na sebe... Da plaze po meni hobotnice i pauci, da poslužim kao hrana milijardama morskih stanovnika!

To je snaga materije!

Kako sam velika i malena u isti mah!

★

Duhovska je noć...

»I Duh Božji lebđaše nad vodama...« Geneza oživiljuje i ponavlja se... Duh Božji postaje Creator: i nastaje masa, svjetovi... bića... čovjek... Sada je Duh Božji — Dominator i Gubernator...

U vremenu — za Sliku svoju — Curator, Legifer, Judex — da se povuče uvrijeđen do ponovne punine vremena — kada nam kao Parens inkarnacijom donosi — Logos.

»Et Verbum caro factum est et habitavit in nobis.«¹

»Sic Deus dilexit nos!«²

Kada je Vječna Riječ — Sin Božji — izvršio zadaću svog poslanstva, i opet je Duh Božji na naročit način ušao u svijet. Na Duhove. Na današnji dan. Paraclitus Spiritus, Sanctus, da ostane sada s nama zauvijek — kao Vita et Lux, kao, Consolator, Pater pauperum i Dator munerum³ — Kao Ljubav koja razblažuje, grije, umekšava; kao Bog u čovjeku, da čovjek ostane i živi trajno u — Bogu.

Duhovska noć... Velika, tajanstvena noć... Zahvaća me i nosi, a ja joj se nemoćno predajem.

★

Lije Plamen — vatreni Jezik izgara i pali. Lijeće Golub — čuje se trepet Njegovih krila.

Ispunio je Duh Božji ovu noć... ispunio je do dna dušu moju...

Mogu li pokupiti izlivenne milosti? Mogu li shvatiti primljene darove, procijeniti njihovu vrijednost?

¹ »I Riječ je tijelom postala i prebivala među nama:

² »Tako nas je Bog ljubio...«

³ Duh Sveti Tješitelj, kao Život i Svijetlo, kao Tješitelj. O!ac ubogih, Davaoc darova.

O sveta noći! O Duhovi! O Bože!

Produkt Tvoje stvaralačke snage, grešno stvorenje Tvoje ispovijeda se i priznaje ove noći: da si ga ponovno zahvatio, svladao i uznio; da se i opet još žarče zaljubilo u Tebe i da ne može biti bez Tebe ni jedan dah svoj; da čezne za Tobom i dan i noć svu; da Te ljubi, ljubi bezgranično — do krajnih međa svojih sila.

Čuti Te intenzivno i vidi u sebi, i oko sebe, i svuda jasnije negoli sunčevu svjetlost u danu.

Od jutra Te nosim danas u sebi osjetljivo, snažno. Otkako si dao svijetlo mojim očima i gibanje mojim udovima; otkako si me osvjetlio u jutarnjem poniranju u Tebe; vodio u koracima mojim i stajao kraj mene u svetištu Svome. Otkako si prignuo koljeno moje i izgovorio na usnama mojim: Introibo... Kako si podigao ruke moje, biće moje — patenu moju i uzeo prikaz moj... poslušao poziv i sišao u hljeb bijeli; postao hrana moja i dao mi sokove životne... Kada si se stopio sa mnom i postali jedno. Ti iščezao u meni, a mene nestalo u Tebi. Kada si me ponosno posvetio za službu svoju, mene i sve sestre moje, da apostolat naš, suradnja i svećeništvo naše bude sveto, vjerno, vječno... bude Tebi i samo — samo Tvoje!

Kada si mi rekao da me hoćeš posve praznu bez ikakva blaga da me zato Ti nadariš, Ti ispuniš, Ti obogatiš...

Rekao si mi: dok Tebe imam — sve da imam, ako i ništa nemam...

★

O veličanstvena duhovska noći!

Tko bi slutio, da ću te tako doživjeti?! A sitan me moj egoizam gonio na plač, što moram ići iz sebe, iz doma, iz svojih zamišljenih snova i ugodnih uspomena! Dati se na raspolaganje drugima! Činilo mi se grubo izlaziti iz tišine, kidati šutnju i ući među ljude. Bilo mi je poganski besmisleno lomiti svetinju današnjeg blagdana putovanjem i miješanjem s površnim svijetom.

Ukopčati se u buku, u plitkost misli, u isprazne želje i potrebe bližnjih...

Otići u vrtlog i ne čuti šum dolaska Tješitelja, ne vidjeti uzarene jezike, ne osjetiti učinak Obećanog. Izjednačiti se s gestama svjetine, što slijepa luta, jer veže oči; što gluha tapka, jer lijeva vosak u ušne otvore...

Baš danas to — na Duhove!

Medutim je Gospodin puno više milostiv na svoj način, nego što mi to možemo sebi proizvesti...

Na moru — na olujnom moru . . . , na kojem je jednom i Gospodin utišao nemir i bijes valova. I ove je noći smirio opet buru, buru na valovima — malog ljudskog srca, koje je plakalo da ne može biti s Njim samo — daleko od svih, kako je ono zamislilo. Da Mu se onda za sve zahvali, da se prisloni na Njega i odmori u Njemu . . . Nije ni slutilo da će biti tako bogato nagrađeno, da će ga tako srdačno i toplo pohoditi.! Tako mu se dati, tako otvoriti!

O dobri Goste, o Bože duše moje! Hvala Ti!

O Ljubavi divna, prožmi me svu, svu . . . Da Te ljubim, da Te ljube . . . Svi — svi — One mlade duše, što si mi ih povjerio u ovoj godini, što sada umorno počivaju svađane snom noći.

O Duše Sveti, daj da Te osjete, da Te prime i ponesu u svoje živote kakvigođ bili — tek da su Tvoji!

O Duše Jaki, bdij nad nama! I ovo nekoliko trenutaka nedjeljnog svršetka i idući duhovski dan, što će se sada roditi i sve buduće dane, koje ćemo dobiti od Tebe!

Hvala Ti za život! Za darove današnjeg dana! Hvala, što nas nosiš, što nas ljubiš! I za ovu veliku noć, što si došao k meni i objavio mi se!

Dok svi spavaju, a tama nas i san oblijeću, Ti si nad ovom vodom . . . Odrazuješ se u krasotama buke, nemira i bijesa noćnog, u akordima ovog simfonijskog koncerta razdražene prirode; u diskretnom prilaženju i tihom zagrljaju, u delikatnom unošenju ljubavi svoje u mene, Gospodine moj!

O divna, tajanstvena noći! Veni Creator Spiritus . . .

S. Fidelis